

► 22 Octubre, 2022

Com si es tractés d'un joc, Josep Maria Allué (creador professional de jocs) es va dedicar a passejar per l'Eixample barceloní sense apartar els ulls del terra amb un únic propòsit: trobar quatre panots de diferents dissenys que convivessin l'un al costat de l'altre en plena harmonia. Segurament va haver d'esquivar in extremis més d'un arbre, alguna bici, patinets i uns quants vianants fins a aconseguir que els seus ulls s'engrandissin d'entusiasme. A la cruïlla dels carrers Aribau i Diputació va trobar el que havia estat buscant feia temps, quatre magnífics exemplars de panots ben aparellats. Va tuitejar la foto i la història es va anar propagant per les xarxes fins al punt que aquest tros de vorera s'ha convertit en "un lloc de pelegrinatge", tal com indicava fa pocs dies el periodista Marc Piquer en el seu conegut perfil de Barcelona Singular. Ni l'un ni l'altre especifiquen ben bé el punt exacte on es troba aquesta anomalia de l'enrajolat barcelo-

Nou atractiu de Barcelona

Sílvia Colomé

ní, forma part del joc. Per això, no és difícil veure en les quatre voreres d'aquesta confluència de l'Eixample, tant a banda muntanya com a mar, gent amb la vista ben enfocada al terra que va d'un lloc a un altre com si estigués buscant una arracada caiguda o l'agulla del paller. Així ho constata també la Mayra, una de les

treballadores del restaurant més proper a l'afortunada reunió de panots (hi són el de la flor, el de la tauleta de xocolata, el de les quatre pastilles amb quatre cercles i el de les tres anelles concèntriques). "Hi ha qui fins i tot entra al local per demanar-nos si sabem on són", explica amb un somriure. I els cambrers, gentils, surten a assenyalar a aquests curiosos impacients, o amb menys traça detectivesca, el lloc tan preuat de la geografia urbana de la ciutat.

N'hi ha d'altres, evidentment, alguns també vinculats amb els panots barcelonins i la seva història. Com el paviment de la casa Amatller del passeig de Gràcia, de Puig i Cadafalch. En realitat es tracta de la grisa pedra de Montjuïc cisel·lada amb el dibuix de la flor de l'ametller (en honor al cognom de la casa), i no de peces de 20x20 centímetres i quatre de gruix fetes amb ciment hidràulic, com les que veiem esteses pel terra de la ciutat. Això sí, aquest disseny del famós arquitecte segurament va inspirar el del panot més popular de tots, el de la flor

amb quatre pètals, d'aquí ve que molts pensin que és obra de l'insigne modernista. I seguint amb els orígens, també val la pena conèixer el lloc on per primer cop es van instal·lar els panots. En aquest cas, qui revela l'indret és Danae Esparza al seu llibre *Barcelona a ras de suelo* (Edicions de la UB), que recull la

La cruïlla dels carrers Aribau i Diputació s'ha convertit en un "lloc de pelegrinatge"

seva tesi doctoral dedicada al paviment barceloní. El lloc no podia ser cap altre, just al davant de la primera botiga Escofet (ronda de Sant Pere, 8), l'empresa que es va convertir en la principal artífex d'aquest paviment que caracteritza la ciutat. Com diria Holmes, "elemental, estimat Watson".